

Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea

I.

Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea — iată, cititorule, cei doi factori principali pentru umblarea credinciosului prin această lume. Fără acestea el ar fi la fel de neajutorat ca și marinarul care plutește pe o barcă fără cârmă, fără vele și fără busolă, pe suprafața pustie a mării.

Gândurile simple de mai jos provin din penița unui credincios în vârstă, care a vrut să le scrie în primul rând pentru a le fi de folos tovarășilor săi de călătorie mai tineri; dar cred că și unii dintre cei mai în vârstă le vor citi cu plăcere și cu folos.

Dar înainte de a începe, să spunem mai întâi câteva cuvinte despre întrebarea: *Ce este Cuvântul lui Dumnezeu?*

Orice încercare de a răspunde la această întrebare trebuie să poarte din start amprenta slăbiciunii și a insuficienței umane.

Cuvântul *scris* – pentru că despre acesta este vorba – este revelația pe care marele și atotputernicul Dumnezeu ne-a dat-o despre Sine și căile Sale. El nu a vrut doar să ni Se reveleze nouă, copiilor slabi ai omului, în creația Sa și în căile Sale de guvernare a acestei lumi și a locuitorilor ei, ci I-a plăcut să ne comunice și ceea ce este El *în Sine Însuși*, pentru ca noi să-L cunoaștem, să ne bucurăm în El și să-L glorificăm; și, mai mult, ca noi, ca și credincioși, să înțelegem măreția, înțelepciunea și dragostea Lui și, pe parcursul vieții noastre cu toate dificultățile și pericolele ei, prin harul divin și prin înțelepciunea și credințioșia divină să rămânem păziți. Începând cu crearea tuturor lucrurilor și a omului prin Cuvântul *viu* (Hristos), Cuvântul ne conduce prin întreaga istorie a omului creat după chipul lui Dumnezeu, dar căzut, până la starea eternă, când Dumnezeu „va face toate lucrurile noi” și El Însuși va fi „totul în toate”. El ne face cunoscut planurile lui Dumnezeu pentru timp și eternitate, starea omului păcătos și minunatul plan de mântuire al lui Dumnezeu, pentru a corespunde în Hristos acestei stări. El ne face cunoscut gândurile și căile lui Dumnezeu, atât în ceea ce privește poporul Său pământesc Israel și Împăratul său, cât și mireasa cerească a Fiului Său, Adunarea (Biserica), trupul lui Hristos în legătură cu Capul ei.

Desăvârșirea caracterizează Cuvântul lui Dumnezeu în ansamblu, precum și în părțile Sale individuale. Deși oamenii au fost folosiți ca instrumente pentru a-L scrie, omul ca atare nu L-ar fi putut compune niciodată, nu ar fi putut prevedea niciodată necesitatea fiecărei părți individuale. *Un Duh*, Duhul lui Dumnezeu, a dat totul și El Îl străbate de la prima carte a lui Moise [Geneza] până la cartea Apocalipsa. Cu cât mintea credincioasă Îl cercetează mai mult, cu atât crește înțelegerea spirituală, cu atât mai profunde și mai puternice devin impresiile despre armonia și perfecțiunea divină a Cuvântului ca întreg, precum și despre adevărul și necesitatea fiecărei părți în parte.

Ce privilegiu, ce har este să ai o astfel de revelație a lui Dumnezeu! Nu este nevoie să menționăm că ea nu poate fi înțeleasă cu mintea naturală. „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și *nu le poate* cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual; dar cel spiritual judecă toate lucrurile” (1 Corinteni 2.14,15). Așa cum

numai Duhul lui Dumnezeu cercetează adâncurile lui Dumnezeu și ne-a comunicat „lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu” prin instrumentele Sale alese în acest scop, și anume „*în cuvinte învățate de Duhul*”, tot astfel aceste comunicări pot fi înțelese numai prin învățătura Duhului. Dar, glorie lui Dumnezeu! Acest Duh este dat copilului lui Dumnezeu, chiar și celui mai simplu, și El locuiește și lucrează în el.

Să ascultăm acum ce are de spus scriitorul menționat mai sus:

O dragoste sinceră și profundă pentru Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să caracterizeze pe fiecare credincios. Creșterea noastră în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru depinde în cea mai mare măsură de aceasta. Psalmul 119 ne arată în mod deosebit cât de strâns legat este Cuvântul de întreaga dezvoltare a vieții spirituale a unui credincios. Unele dintre afirmațiile psalmistului sunt de natură să ne facă să ne simțim profund rușinați, noi, care astăzi avem întreaga revelație divină. Nu rămân oare mulți dintre noi cu mult în urma acestui credincios din Vechiul Testament, care cunoștea doar începuturile acestei revelații și totuși acorda Cuvântului Domnului un loc atât de înalt și privilegiat în inima sa? El spune: „*Mă desfățez în orânduirile Tale și nu voi uita Cuvântul Tău. ... Mărturiile Tale sunt desfățarea mea și sfătuitoarea mea. ... Mă voi desfăta în poruncile Tale, pe care le iubesc.*” (Psalmul 119.16,24,47). Și, intensificându-și limbajul, el exclamă: „*Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua cuget la ea. ... De aceea iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul fin.*” (Psalmul 119.97,127). Și Iov mărturisește: „*Nu m-am îndepărtat de porunca buzelor Lui; am strâns cuvintele gurii Lui mai mult decât gândurile inimii mele*” (Iov 23.12). Din acele vremuri străvechi și până astăzi, în toate sufletele serioase și cu înclinații spirituale s-au regăsit aceleași trăsături de caracter: dragostea pentru Cuvântul lui Dumnezeu și, în legătură cu aceasta, devotamentul față de Domnul.

Cât de important și semnificativ este Cuvântul pentru noi, vom înțelege și mai clar dacă vom analiza împreună diferitele perspective din care El ni se prezintă.

1. Cuvântul este *instrumentul nașterii din nou*. Iacov spune: „El, potrivit voii Sale, ne-a născut *prin Cuvântul adevărului*” (Iacov 1.18), iar în 1 Petru 1.23 citim: „fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, *prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu*”. Domnul Isus ne învață, de asemenea, acest adevăr, când spune în Ioan 3.5: „Dacă cineva nu este născut din apă¹ și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu”.

2. Ca instrument al nașterii din nou, Cuvântul lui Dumnezeu este și *hrana potrivită pentru natura nouă*. „Ca niște prunci nou-născuți”, spune Petru, „doriți mult laptele rațional și curat (al Cuvântului), ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat, în adevăr, că Domnul este bun” (1 Petru 2.2,3). Și la fel citim în Deuteronomul 8.3: „... și El te-a hrănit cu mana pe care n-o cunoscuseși ... ca să-ți arate că omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește *cu orice iese din gura DOMNULUI*”. (Compară și cu Matei 4.4.) Cuvântul este, așadar, hrana potrivită pentru viața spirituală. Ea ne ajută să ne dezvoltăm și să ne întărim în timp ce traversăm pustiuul și așteptăm întoarcerea iubitului nostru Domn sau așteptăm „să plecăm pentru a fi cu Hristos”. Scripturile, atât Vechiul Testament cât și Noul Testament, mărturisesc despre Hristos, iar El

¹ Cunoscutul simbol al Cuvântului.

Însuși este hrana noastră. El este atât mana, cât și grâul țării. Pentru a aduna „mana” necesară pentru nevoile noastre zilnice, trebuie să citim Evangheliile și Epistolele, în care Îl găsim prezentat ca fiind Hristos cel venit în carne, *Cel smerit*, care „S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor, și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce”. Dacă vrem să ne hrănim cu El ca „grâu al țării”, trebuie să ne întoarcem la Scripturi, care Îl prezintă sufletelor noastre ca *Hristos glorificat* (compară cu Coloseni 3; Filipeni 3 etc.) Scripturile sunt pășunile verzi, pe care Păstorul cel bun Își odihnește turma, și apele proaspete, cu care o adapă.

3. Cuvântul este *singura noastră călăuză*. „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu și o lumină pentru cărarea mea”, citim din nou în Psalmul 119.105. Și când Iosua era în momentul de a conduce poporul Israel în Canaan, Domnul l-a avertizat: „fii tare și foarte curajos, ca să iei seama să faci după toată legea pe care ți-a poruncit-o robul Meu Moise! Nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să prosperi oriunde vei merge! Cartea aceasta a legii să nu se depărteze din gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera” (Iosua 1.7,8). Și, la fel ca în Vechiul Testament, și în Noul Testament suntem învățați în repetate rânduri că Cuvântul lui Dumnezeu este călăuza noastră. El este etalonul, singurul ghid pentru viețuirea noastră aici, pe pământ. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.16,17). Când Pavel în Milet își ia rămas bun de la iubiții săi credincioși din Efes, el spune: „vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți” (Faptele apostolilor 20.32; compară și cu 2 Tesaloniceni 3.14; 2 Petru 1.15; 1 Ioan 2.27; Iuda 3 etc.)

4. Cuvântul lui Dumnezeu este *arma noastră de apărare și de atac împotriva lui satan în toate încercările și ispitele sale*. De aceea El este numit și *sabia Duhului* (Efeseni 6.17). Ca atare a fost folosit de Domnul nostru preamărit când a fost ispitit de diavol în pustiu. Fiecare atac, cu care satan s-a apropiat de El – și L-a ispitit în *toate* felurile – a fost respins de Isus cu cuvintele: „Este scris”. De la primul până la ultimul moment, sabia Duhului a fost în mâna Lui. Ca Om, El nu Și-a exprimat propriile gânduri, ci a spus ceea ce auzise de la Tatăl. El S-a bazat complet pe temelia neclintită a Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, satan nu a avut nicio șansă să câștige vreun centimetru de teren. Chiar și în pustiu, el a trebuit să se retragă înfrânt și rușinat. Astăzi nu este altfel. Satan este la fel de neputincios ca și atunci, dacă îl întâlnim în același mod ca și Domnul. El nu poate face rău unui copil al lui Dumnezeu dependent și supus Cuvântului. Să ne amintim cu toții, tineri și bătrâni, această realitate!

5. Cuvântul lui Dumnezeu este *singurul ghid pentru învățătură și umblare*. În lumina Lui clară trebuie să verificăm totul. „Nu disprețuiți profețiile”, scrie Pavel credincioșilor din Tesalonic, „dar *cercetați* toate, țineți ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21). Astăzi, după ce Cuvântul lui Dumnezeu este „întregit” (Coloseni 1.25), ne este adresat îndemnul care se repetă în cele șapte scrisori deschise din Apocalipsa: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor”. Starea fiecărei adunări și comportamentul ei erau măsurate după standardul infailibil al cuvintelor Duhului lui Dumnezeu. Cu aceeași seriozitate, apostolul Pavel îi îndeamnă pe credincioșii din Filipi să ia în considerare și să facă tot ceea ce el i-a învățat, ceea ce au auzit și primit și au văzut la el (Filipeni 4.9). Și pe credincioșii din Tesalonic îi îndeamnă: „Astfel deci,

fraților, stați tari și țineți învățăturile în care ați fost învățați, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră”. Sau: „Iar dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru prin epistolă, să-l însemnați și să nu vă însoțiți cu el, ca să-i fie rușine” (2 Tesaloniceni 2.15; 3.14; compară și cu Galateni 1.8,9; 1 Corinteni 15.1-11).

6. Cuvântul este instrumentul pentru *sfințirea noastră practică*. Când Domnul Isus, în rugăciunea Sa, Îi încredințează pe ai Săi Tatălui, El spune: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17). Numai aplicarea constantă a Cuvântului asupra noastră, asupra faptelor și acțiunilor noastre, asupra activităților și odihnei noastre ne păzește de rău și ne separă din ce în ce mai mult. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”; El separă cu precizie sufletul de duh, pătrunde până în măduva oaselor și judecă gândurile și motivele cele mai ascunse ale inimii. Este ca ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu, în fața căruia totul este gol și descoperit (Evrei 4.12,13). Domnul Însuși, ca mare Apărător al nostru înaintea Tatălui, Se străduiește să ne spele mereu picioarele, aducându-ne Cuvântul Său prin Duhul Său. Dar chiar dacă El, în harul Său bogat, acționează astfel pentru noi și cu noi, nu ar trebui să uităm niciodată că suntem responsabili să aplicăm Cuvântul asupra noastră într-o judecată de sine constantă și corectă în prezența lui Dumnezeu. De câte pedepse dureroase ne-am putea scuti dacă am fi mai credincioși în această privință! Pentru că „dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați” (1 Corinteni 11.31). Și când psalmistul întreabă: „Cum își va ține tânărul curată cărarea?”, răspunsul este: „Păzindu-se după Cuvântul Tău” (Psalmul 119.9). În alt loc, David se roagă: „După cuvântul buzelor Tale, eu m-am păzit de căile celui violent” (Psalmul 17.4). Numai prin încercări serioase ajungem să cunoaștem voia lui Dumnezeu, care este bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12.2). Numai astfel vom fi despărțiți de ceea ce este împotriva Duhului Său și vom fi aduși în armonie cu El Însuși, și în aceeași măsură vom avansa în sfințire, a cărei desăvârșire o vedem în El, Hristosul glorificat, la dreapta lui Dumnezeu.

7. În cele din urmă, aș dori să reamintesc cât de mare importanță acordă Domnul *ascultării de Cuvântul Său*. El a spus: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și noi vom veni la el și vom locui la el” (Ioan 14.23). Ce binecuvântare minunată depinde de păzirea Cuvântului Său! Numai în acest fel – să nu trecem cu vederea aceasta! – ni se promite dragostea deosebită a Tatălui, precum și venirea Tatălui și a Fiului pentru a locui la noi. În capitolul următor, Domnul Isus spune: „Dacă țineți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, așa cum Eu am ținut poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15.10). El nu Se așteaptă doar să prețuim și să apreciem mesajele pe care El ni le-a dat, ci Se așteaptă și ca inimile noastre să se bucure de *fiecare* cuvânt care a ieșit din gura Lui; da, El a făcut din ascultarea față de Cuvântul Său cea mai înaltă dovadă a dragostei noastre. „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele” (Ioan 14.15). Pentru a ne încuraja și a ne ajuta să rămânem credincioși, El ne spune la sfârșitul cărții Apocalipsa: „Iată, Eu vin curând! Ferice de cine păzește cuvintele profeției cărții acesteia!” (Apocalipsa 22.7).

În încheiere, câteva observații practice.

Este necesar, mai presus de toate, să fim *familiarizați* cu Cuvântul. Cum am putea, de exemplu, să respingem atacurile oamenilor, ispitele vrăjmașului etc., așa cum a făcut Domnul Isus, dacă nu știm să folosim *sabia Duhului* în mod corect? De asemenea, în zilele noastre, pericolul de a fi înșelat prin „învățături felurite și străine” este deosebit de mare, dacă nu am ajuns să ne odihnim pe stânca de neclintit a adevărului și nu ne-am întemeiat pe ea. Una dintre primele

îndatoriri ale credinciosului este, prin urmare, „să cerceteze Scripturile” pentru a se familiariza cu gândurile lui Dumnezeu. Da, ar trebui să cercetăm cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu. „Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele și vei păstra la tine poruncile mele, încât să-ți pleci urechea la înțelepciune și să-ți îndrepti inima spre pricepere, da, dacă vei striga după pricepere și-ți vei înălța glasul pentru înțelegere, dacă o vei căuta ca pe argint și o vei cerceta ca pe comorile ascunse, atunci vei pricepe temerea de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. Pentru că Domnul dă înțelepciune; din gura Lui ies cunoștința și priceperea” (Proverbele 2.1-6). În acest spirit ar trebui să cercetăm și să studiem sistematic Scripturile. Astfel vom fi „deplin pregătiți pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.17). Nu spun: nu citiți alte cărți! Dar accentuez: fă din Biblie cel mai apropiat prieten al tău și limitează-te cât mai mult posibil la cărțile care îți sunt utile pentru o mai bună înțelegere a Scripturii. Gândește-te că trebuie să trăiești aici jos *în acest timp*, dar *nu pentru acest timp*, ci mai ales pentru eternitate. Cu cât faci aceasta mai mult, cu atât vei considera ca obiectiv principal să devii din ce în ce mai familiarizat cu gândurile și voința Tatălui tău ceresc.

Nu citi niciodată fără să *meditezi* la ceea ce ai citit. „Leneșul nu frige ce a vânat” (Proverbele 12.27). El găsește plăcere în vânatoare, dar, odată ce a prins vânatul, este prea leneș pentru a-l pregăti pentru a-l savura. La fel se întâmplă cu mulți când citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se bucură de lectură și de creșterea cunoștințelor lor, dar rămânând la acest stadiu, pierd binecuvântarea propriu-zisă. În pasajul biblic menționat mai sus, Domnul îi spune lui Iosua: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze din gura ta și să *cugeți* asupra ei zi și noapte” (compară și cu Psalmul 1.2; Proverbele 22.17,18; 1 Timotei 4.15 etc.) Numai meditând în prezența lui Dumnezeu se dezvăluie înaintea noastră toată frumusețea, splendoarea și puterea Cuvântului. De aceea, nu omite niciodată să meditezi la Scriptura pe care o citești!

În cele din urmă, amintește-ți întotdeauna că pentru a înțelege corect Scripturile depinzi în totalitate de învățătura Duhului lui Dumnezeu. „Pentru că cine dintre oameni știe lucrurile omului, decât duhul omului, care este în el? Astfel și lucrurile lui Dumnezeu, nimeni nu le cunoaște, decât Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.11). Dacă te străduiești să citești Scriptura în acest fel și să-ți însușești ceea ce citești, vei deveni din ce în ce mai familiarizat cu adevărul și vei fi adus într-o comuniune din ce în ce mai strânsă cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.

II.

În secțiunea anterioară am văzut cât de important este pentru credincios să fie familiarizat cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu, ca hrană a sa, sursă a puterii sale, lumină strălucitoare pe calea sa, mângâietor și sfătuitoare al său, sabia Duhului etc. Dar mai există și altceva care este extrem de important pentru dezvoltarea vieții spirituale – *rugăciunea*. Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea sunt strâns legate între ele. Dacă iubesc și prețuiesc una, nu pot decât să fac uz în mod asiduu de cealaltă. Da, cu cât învăț să înțeleg mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu cât pătrund mai adânc în gândurile lui Dumnezeu, cu atât va crește nevoia sufletului meu de rugăciune, cu atât voi prețui mai mult privilegiul de a comunica cu Dumnezeu, singur sau împreună cu alții, și de a-I mărturisi toate preocupările mele. Citim în repetate rânduri despre Domnul nostru preamărit că, seara, după o zi obositoare de muncă, sau dimineața devreme, „când era încă foarte întuneric”, adică înainte de a-și începe activitatea, Se retrăgea într-un „loc pustiu” pentru a fi singur cu Dumnezeu în rugăciune. Petrecea nopți întregi în rugăciune către Dumnezeu, da, putea spune: „Eu sunt mereu în rugăciune” (Psalmul 109.4b).

Cât de importantă era rugăciunea în ochii apostolilor reiese din cuvintele lor, când după Rusalii, în adunare, a apărut dificultatea cu privire la distribuirea darurilor. Ei spun: „Nu este drept ca noi, lăsând Cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese. ... Iar noi vom stăruî în *rugăciune* și în slujirea Cuvântului” (Faptele apostolilor 6.2-4). Și Pavel arată în descrierea sa a „întregii armuri a lui Dumnezeu” că Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea sunt strâns legate. Când spune: „Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, el adaugă imediat: „rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere” (Efeseni 6.17,18).

Nu lipsesc nici îndemnurile directe la rugăciune, cum ar fi: „stăruîți în rugăciune”; „stăruîți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumire”; „rugați-vă neîncetat”; „rugați-vă totodată și pentru noi ...” (Romani 12.12; Coloseni 4.2; 1 Tesaloniceni 5.17; Coloseni 4.3; vezi și Luca 18.1-8). Cât de fidel a respectat apostolul Pavel aceste îndemnuri ale sale reiese din scrisorile sale. Dacă ne uităm la activitatea sa din Faptele apostolilor, am putea crede că nu a făcut altceva decât să predice; dacă citim începutul epistolelor sale, suntem tentați să credem că nu a făcut altceva decât să se roage. Urmând exemplul Domnului său în activitatea sa neobosită, el a învățat necesitatea unei așteptări constante a lui Dumnezeu.

La fel, rugăciunea este o *necesitate* pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Fiind săraci, slabi, neputincioși și neajutorați în noi înșine, rugăciunea noastră este expresia dependenței noastre de Cel la care ne adresăm. Tocmai nevoile noastre sunt cele care ne împing în prezența lui Dumnezeu; și, deoarece avem acces la El datorită poziției noastre în Hristos și relației noastre de fii ai lui Dumnezeu, ne apropiem „cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16).

Domnul Însuși îi învață pe ucenicii Săi (și pe toți „cei care cred în El prin cuvântul lor”) cum să se roage după întoarcerea Sa la Tatăl. „Orice veți cere în Numele Meu, aceea voi face ...”, spune El, și: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, Eu voi face” (Ioan 14.13,14). Numele lui Hristos este garanția noastră că putem să ne înfățișăm înaintea Tatălui. În El avem dreptul de a ne apropia, iar El a spus: „Nu vă spun că Eu Îl voi ruga pe Tatăl pentru voi, pentru că Tatăl Însuși vă iubește” [Ioan 16.26]. Câtă încredere ne dă acest fapt! Dacă ar trebui să ne gândim la noi înșine, la nevrednicia noastră și la neajunsurile noastre în toate lucrurile, nu am îndrăzni niciodată să ne apropiem de prezența lui Dumnezeu. Dar ochii noștri sunt ațintiți asupra lui Hristos. În Numele Lui, adică în tot ceea ce El este pentru Dumnezeu și pentru noi, putem să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu și putem înțelege că suntem plăcuți lui Dumnezeu, că inima Lui de Tată se bucură când Îi aducem toate cererile noastre și ne deschidem inimile cu încredere înaintea Lui.

Dar a ne ruga în Numele lui Hristos este mai mult decât un privilegiu. Este nimic mai puțin decât a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu în toată valoarea și puterea acestui Nume. Când prezint un cec la o bancă, cer valoarea cecului în numele celui care l-a emis. La fel este și când, pe baza promisiunii lui Hristos, mă înfățișez înaintea lui Dumnezeu în Numele Lui și Îi prezint cererile mele în valoarea acestui Nume. Dumnezeu va răspunde atunci tuturor cererilor mele, pentru că bucuria inimii Sale este să-L glorifice pe Fiul Său. „Orice veți cere în Numele Meu” – promisiunea este certă și fără nicio restricție. Cum este posibil aceasta? Din simplul motiv că nimic nu poate fi cerut cu adevărat în Numele lui Hristos, care să nu fie în acord cu voia Lui și, prin urmare, cu voia lui Dumnezeu. Cum am putea folosi Numele Lui pentru vreo cerere care nu ar fi fost generată de Duhul Său în noi? Cât de importante și de serioase sunt făcute rugăciunile noastre făcute în Numele lui Hristos prin acest mod de gândire!

În capitolul următor primim și alte învățături despre acest subiect. „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți *orice vreți* și vi se va face” (Ioan 15.7). Cu aceasta este în concordanță cu un alt pasaj din Scriptură: „Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem în El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5.14). „*După voia Lui*” exclude tot ceea ce nu are acest caracter. Cele două pasaje ne prezintă un aspect foarte important al rugăciunii. Promisiunea împlinirii cererilor noastre este condiționată. „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi”, cu alte cuvinte: dacă rămâneți în comuniune cu Mine, conștienți de dependența voastră constantă de Mine, dacă cuvintele Mele sunt ghidul inimilor voastre, astfel încât să vă formați după duhul Meu, atunci, ca urmare necesară, veți exprima gândurile și dorințele Mele. „Orice doriți” este atunci, din nou, în mod necesar, „voia Lui (a lui Dumnezeu)”. Puterea și ascultarea rugăciunilor noastre depind, așadar, de starea noastră spirituală. Acesta este un principiu de necontestat. Ioan scrie: „dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și *orice cerem* primim de la El, *pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui*” (1 Ioan 3.21,22). Iar Iacov spune: „Mare putere are cererea *fierbinte* a celui drept” (Iacov 5.16).

Cât de mult ar trebui să ne dea de gândit aceasta! Dacă suntem neglijenți în relația noastră spirituală, pierdem bucuria comuniunii cu Dumnezeu, rugăciunile noastre devin reci și lipsite de viață. Degradându-se în repetarea unor adevăruri cunoscute sau a unor cuvinte goale și pierzând astfel toată puterea, ele se reduc la o formă moartă. Ne rugăm pentru a ne satisface conștiința, dar nu exprimăm rugăciuni din inimă, nu ne manifestăm dorința sinceră a sufletului după Dumnezeu. Astfel de rugăciuni nu primesc răspuns. Ele ajung, după cum obișnuia să spună un vechi slujitor al Domnului, doar până la tavanul camerei. Să ne ferim cu seriozitate de o astfel de stare! Ea este începutul unui declin total și, dacă nu este oprită prin harul lui Dumnezeu, se termină cu rușinea vizibilă și dezonorarea Numelui Domnului.

Beneficiile rugăciunii sunt foarte diverse. În primul rând, savurăm privilegiul de a fi uniți cu Domnul Însuși, în ceea ce privește dorințele Sale. Da, comunitatea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos (1 Ioan 1.3). Dumnezeu Se bazează pe dragostea noastră pentru a avea comuniune cu noi în tot ceea ce este prețios inimii Sale. El a făcut interesele Sale să fie și ale noastre și, de aceea, dorește ca noi să le acceptăm și să le facem subiectul rugăciunilor noastre. Ce privilegiu! Suntem demni să luăm parte la toate planurile Sale, așa cum ne sunt ele revelate prin Cuvântul Său, să observăm dezvoltarea lor, recunoscând cu bucurie cum totul se învâрте în jurul unui singur centru, cum totul radiază din Persoana lui Isus și, la rândul său, reflectă o strălucire minunată asupra Numelui Său. O, dacă ne-am lăsa mai mult înputerniciți de puterea Duhului să intrăm în această poziție binecuvântată! Cu adevărat, nu am duce niciodată lipsă de motive sau de subiecte de rugăciune.

În continuare, putem aduce înaintea lui Dumnezeu în rugăciune nevoile diverse ale inimilor noastre. „Nu vă îngrijorați de *nimic*, ci, în *orice*, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus” (Filipeni 4.6,7). Acest cuvânt se află în același capitol în care apostolul ne asigură: „Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus” (Filipeni 4.19).

Deși putem să ținem cu tărie de aceasta cu încredere deplină, Dumnezeu dorește totuși să-I aducem cu toată sinceritatea cererile noastre și să lăsăm totul în mâinile dragostei și înțelepciunii Sale. Dacă facem aceasta, vom experimenta că pacea Lui intră în inimile noastre

și ne păzește gândurile în Hristos Isus. Astfel, prin conversația noastră cu Dumnezeu, încrederea noastră este întărită și se formează obiceiul de neprețuit de a-I împărtăși fără reținere *tot* ceea ce ne mișcă inima. Se promovează intimitatea comuniunii noastre cu Tatăl și cu Fiul Său. În acord cu aceasta, psalmistul exclamă: „Încrede-te în El *în toate timpurile*, poporule; vărsați-vă inima înaintea Lui!” (Psalmul 62.8). Iar Petru ne îndeamnă să aruncăm asupra Lui *toate* îngrijorările noastre, pentru că El îngrijește de noi (1 Petru 5.7).

Din cele spuse reiese că numai rugăciunea *credinței* are valoare înaintea lui Dumnezeu. Așa citim și în Epistola către Evrei: „*Fără credință* este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se *apropie* de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută” (Evrei 11.6). Iar Domnul Isus spune în Marcu 11.24: „Tot ce veți cere rugându-vă, *credeți* că ați primit, și veți avea”. De asemenea, Iacov adaugă la îndemnul său de a cere înțelepciune de la Dumnezeu: „Dar să ceară cu *credință*, fără să se îndoiască deloc” (Iacov 1.6), și mai spune că rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav (Iacov 5.15). Dumnezeu are cu siguranță dreptul să Se aștepte la încrederea noastră în dragostea Sa, în credincioșia Sa și în veridicitatea Cuvântului Său, după ce S-a revelat în mod atât de minunat în Persoana Fiului Său. A ne apropia de El cu îndoieli ar însemna a-I dezonoara Numele. Și așa cum El Se bazează pe încrederea *noastră* și pe credința *noastră*, tot așa El dorește ca noi să ne bazăm pe credincioșia *Sa* și dragostea *Sa*. „Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie mai înainte de a-I cere voi” (Matei 6.8), spune Domnul, iar Pavel ne îndeamnă: „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8.32). Astfel, darul propriului Său Fiu, cel mai mare dintre toate darurile și dovada cea mai desăvârșită a dragostei Sale, este în același timp temelia pe care ne putem odihni în deplină certitudine că El nu numai că nu ne va priva de nimic bun, ci și că este bucuria Lui să ne binecuvânteze conform dragostei inimii Sale și conform cu cunoașterea nevoilor noastre de către *El*.

În cele din urmă, orice rugăciune adevărată trebuie să se facă în și prin Duhul Sfânt (vezi Romani 8.26,27; Filipeni 3.3; Iuda 20). El este puterea eficientă a rugăciunii, ca și orice altă revelare a vieții spirituale. Astfel, în rugăciunile noastre suntem complet dependenți: 1) de Domnul Isus, ca și cale a noastră către Dumnezeu, 2) de Duhul Sfânt, ca putere pentru rugăciune, și 3) de Dumnezeu, Tatăl, în ceea ce privește binecuvântările pe care le dorim. Fie lăudat Numele Lui pentru aceasta, dar să nu uităm niciodată că așa stau lucrurile!

„Stăruieți în rugăciune, veghind în ea cu mulțumire!” Să nu disprețuim privilegiul înalt de a căuta fața lui Dumnezeu, ba chiar de a o căuta „neîncetat”! Nu este corect să stabilim reguli cu privire la timpul și frecvența rugăciunii. Dar putem fi siguri de un lucru: *nu putem să ne rugăm prea des*. Și când ești în prezența lui Dumnezeu, nu numai că vei simți dorința de a te ruga, ci vei găsi și ocazia să o faci. Avem responsabilitatea de a ne ruga neîncetat, de a păstra mereu și neîntrerupt conștientizarea dependenței noastre și a nevoii noastre de harul divin. Astfel, vom fi mereu dependenți de Dumnezeu, vom savura mereu îndrăzneala inimii în prezenta Sa și, în conștientizarea în primirea constantă a harului, a binecuvântărilor și a îndurării ca răspuns la strigătele noastre, vom găsi mereu motive noi de recunoștință și adorare.